

Тази история Ви е предоставена от Ririro.com/bg безплатно. Нашата мисия е да дадем на всички деца в света безплатен достъп до множество истории. Историите могат да се прочетат, изтеглят и разпечатат онлайн и да покрият широк набор от теми, включително животни, фантазия, наука, история, разнообразни култури и много други.

Поддържайте нашата мисия, споделяйки уебсайта ни. Желаяем Ви много да се забавлявате с четене!

Ririro

ВЪОБРАЖЕНИЕТО Е ПО-ВАЖНО ОТ ЗНАНИЕТО

Вълшебникът от Оз: Спасението (13/24)

Страхливият Лъв беше изключително доволен да чуе, че Злата вещица се е разтопила от кофа вода, а Дороти веднага отвори портите на затвора му и го освободи. Те отидоха заедно до двореца, където първата заповед на Дороти беше да повикат всички Мигащи и да им кажат, че вече не са роби.

Жълтите Мигащи много ликуваха, защото са били принудени от Злата вещица да работят усърдно много години, а тя винаги се е държала жестоко към тях. Те обявиха този ден за празник тогава и завинаги и се захванаха да празнуват и да танцуват.

- Само да бяха с нас нашите приятели, Плашилото и Тенекиеният човек - каза Лъвът, - щях да съм много щастлив.

- Не мислиш ли, че може да ги спасим? - запита момичето разтревожено.

- Може да опитаме - отговори Лъвът.

Така че повикаха жълтите Мигащи и ги помолиха дали биха им помогнали да спасят приятелите си, а Мигащите казаха, че биха се радвали да направят всичко по силите си за Дороти, която ги е освободила от робство. Така че тя избра някои от Мигащите, които

сякаш знаеха най-много и тръгнаха заедно. Пътуваха през целия ден и малко от следващия, докато не стигнаха скалистата равнина, където лежеше Тенекиеният човек, целият очукан и огънат. Брадвата му беше близо до него, но острието беше ръждясало, а дръжката беше начупена на части.

Мигащите го вдигнаха нежно в ръце и го пренесоха обратно в Жълтия дворец, докато Дороти ронеше сълзи по пътя заради тъжното положение на стария си приятел, а Лъвът изглеждаше сериозен и натъжен.

Когато стигнаха двореца, Дороти каза на Мигащите:

- Има ли някой от хората ви, който е тенекиджия?

- О, дал. Някои от нас са много добри тенекиджии - казаха ѝ те.

- Тогава доведете ги при мен - рече тя. А когато тенекиджиите дойдоха, носейки с тях своите инструменти в кошници, тя запитва, - Можете ли да изправите тези вдлъбнатини в Тенекиения човек и да му върнете пак формата, като го сглобите там, където е счупен?

Тенекиджиите огледаха Дърваря внимателно и после казаха, че мислят, че могат да го поправят, така че да стане като нов. И те се заеха за работа в една от големите жълти зали на двореца, като работиха три дни и четири нощи, чукайки, завъртайки, огъвайки, сглобявайки, полирайки и удряйки по краката, тялото и главата на Тенекиения човек, докато накрая той не беше в старата си форма, а ставите му работеха по-

добре от всякога. За всеки случай по него имаше няколко лепенки, но тенекиджиите свършиха добра работа и понеже Дърварят не беше суетен човек, той нямаше нищо против лепенките.

Когато накрая той отиде в стаята на Дороти и ѝ благодари, че го е спасила, той беше толкова щастлив, че плачеше от щастие, а Дороти трябваше да бърше всяка сълза от лицето му с престилката си внимателно, така че ставите му да не ръждясат. В това време нейните собствени сълзи се лееха обилно и бързо заради радостта, че среща стария си приятел пак, а тези сълзи нямаше нужда да бърше. Колкото до Льва, той бършеше очите си толкова често с върха на опашката си, че тя стана доста мокра и трябваше да излезе на двора и да я държи на слънце, докато изсъхне.

- Само ако Плашилото беше с нас отново - рече Тенекиеният човек, когато Дороти приключи с разказа си за всичко, което е станало, - щях да съм много щастлив.

- Трябва да се опитаме да го намерим - рече момичето.

И така тя повика Мигащите на помощ и те вървяха през целия ден и част от следващия, докато стигнаха до високото дърво, на чиито клони Крилатите маймуни бяха захвърлили дрехите на Плашилото.

Дървото беше много високо, а дънерът беше толкова гладък, че никой не можеше да се покатери по него, но Дърварят веднага каза:

- Ще го отсека, а после можем да вземем дрехите на Плашилото.

Докато тенекиджиите работеха по поправянето на самия Дървар, друг от Мигащите, който беше златар, направи дръжка за брадва от чисто злато и я сложи на брадвата на Дърваря на мястото на старата счупена дръжка. Други полираха острието, докато цялата ръжда не беше отстранена и то заблестя като полирано сребро.

Едва изрекъл тези думи, Тенекиеният човек започна да сече и не след дълго дървото падна с трясък, при който дрехите на Плашилото опадаха от клоните и се овъргаляха в земята.

Дороти ги вдигна и помоли Мигащите да ги занесат обратно в замъка, където ги напълниха с хубава, чиста слама; и виж ти! Плашилото се появи, същият като преди, и им благодареше отново и отново, че са го спасили.

Сега след като пак се събраха, Дороти и нейните приятели прекараха няколко щастливи дни в Жълтия

дворец, където откриха всичко, от което се нуждаеха, за да им е удобно.

Но един ден момичето си помисли за леля Ем и рече:

- Трябва да се върнем в Оз и да си поискаме обещаното.

- Да - каза Дърварят, - най-накрая ще получа своето сърце.

- А аз ще получа своя мозък - добави Плашилото весело.

- А аз ще получа своята смелост - каза Лъвът замислено.

- А аз ще се върна в Канзас - извика Дороти, пляскайки с ръце. - Ах, нека тръгнем за Смарагдения град утре!

Така решиха да направят. Следващия ден събраха Мигаците и се сбогуваха с тях. На Мигаците им беше много тъжно да ги пуснат и така се бяха привързали към Тенекиения човек, че го помолиха да остане и да властва над тях и Жълтата страна на Запад.

Разбирайки, че другарите са решени да заминат, Мигаците дадоха на Тото и Лъва по една златна кашка; на Дороти подариха красива гривна, инкрустирана с диаманти; на Плашилото дадоха бастунче със златна глава, което да му помогне да не се препъва; а на Тенекиения човек предложиха сребърна масльонка със златно покритие и скъпоценни камъни.

Всеки един от пътешествениците на свой ред изнесе на Мигащите красива реч и всички се ръкуваха с тях, докато ръцете не ги заболяха.

Дороти отиде до долапа на Вещицата да напълни кошницата си с храна за пътуването и там видя Златната шапка. Тя я сложи на собствената си глава и откри, че ѝ пасва идеално. Не знаеше нищо за магията на Златната шапка, но видя, че е красива, така че реши да я носи, а своето боне да сложи в кошницата.

Тогава вече готови за пътуването, те тръгнаха към Смарагдения град; а Мигащите извиката три пъти "ура" и пратиха много добри пожелания по пътя им.